

Verhaal advent 4:

De derde wijze vertelt...

“Wat er nu toch aan de nachtelijke hemel verschenen is voor ons sterrenkijkers, Caspar, Melchior en Balthasar. We hebben een heel bijzondere ster gezien! Er hangt iets in de lucht. Een ster die aanduidt dat er een – wat zeg ik? HET – koningskind geboren is. We kunnen niet anders dan samen op reis om dit koningskind op te zoeken, te eren, ons leven erop te oriënteren. Alleen, ik Balthasar als oudste van ons drieën, keek de andere twee geschrokken aan: ‘We mogen niet met z’n drieën op reis vanwege dat andere dat er in de lucht hangt, *het corona-virus!* We mogen maar met maximaal twee op reis – ingeperkte groeps grootte!’ Caspar vraagt zich vervolgens hardop af: ‘mogen we überhaupt wel op reis, is dit wel een *noodzakelijke* reis?’. We vallen even stil, knikken eerst aarzelend van ja, en zijn het dan roerend met elkaar eens: ja, deze reis is *absoluut noodzakelijk!* Hoe zouden we *niet* op de roeping en vervulling van ons leven in kunnen gaan!?”

We besluiten met veel pijn, vooral in mijn hart, dat ik als oudste niet mee zal gaan. Maar hoe kan ik toch betrokken blijven op deze wending in het wereldgebeuren? Na daar een nachtje onrustig over geslapen te hebben, viel mij in dat ik voor de geschenken voor dit koningskind zou zorgen. Als eerste wilde ik uiteraard voor deze koning een kroon, een “corona” in onze taal, schenken... maar dat leek me bij nader inzien tegen de achtergrond van de ellende met die naamgenoot corona toch geen goed idee.

Ik besloot dat het toch maar slechts wat *goud* moest worden: dit koningskind moest dan later zelf maar invullen of hij dat goud voor een kroon zou aanwenden of dat zijn koningschap een gouden kroon niet nodig heeft.

Als tweede geschenk gaf ik mijn collega’s *wierook* mee. Om de geur van slechte dingen die in de lucht hangen te verdrijven, als teken van onze toewijding aan dit bijzondere koningskind, als lofoffer voor ‘hem die alle sterren houdt in Zijn hand gevangen’.

Als derde geschenk gaf ik Caspar en Melchior *mirre* mee. Dat wilden ze aanvankelijk niet meenemen, want zo zeiden zij ‘dat is voor de zalving van doden – kom op, dat is toch geen kraamcadeau!!’. Maar ik hield vol: ‘dit wil ik geven, misschien *moet* ik dit wel geven! Want wil dit kind werkelijk koning zijn in deze tijden van dreiging en angst, dan zal hij nauw verbonden moeten zijn met lijden en dood. Juist daarin mensen nabij zijn. Dan zal hij mirre nodig hebben om lijden en dood met schoonheid te verzachten.’

Omdat ze me niet op andere gedachten konden brengen, hebben ze de mirre uiteindelijk met grote aarzeling toch maar meegenomen.

Met pijn in het hart zag ik ze vertrekken toen ik ze op anderhalve meter afstand uitgeleide deed. Als afscheid heb ik ze nog mondkapjes met sterretjesmotief meegegeven. Langzaam verdwenen ze uit het zicht op de pelgrimsreis die ik zelf met alles wat in me is had willen maken. Ik voelde me zo niet betrokken!

Maar in de dagen daarna veranderde dat... Langzaam groeide het in mijn gedachten, in mijn hart, in mijn ziel. Ik was wel betrokken. In de geschenken die ik anders niet met zoveel zorg zou hebben uitgezocht, was ik er wel heel intens bij. Ik schonk mezelf daarin aan dit kind en het kind schonk mij daarin deel te hebben aan Zijn betekenis voor mij, aan Zijn betekenis voor deze wereld in dreiging en angst. Achteraf weet ik eigenlijk niet eens wie er nu dichterbij het koningskind is gekomen – Caspar en Melchior of toch ik!?”

Drieëndertig jaar later – intussen als hoogbejaarde - hoor ik dat dit koningskind het goud aan de armen heeft gegeven en zijn kroon een doornenkroon werd. Dat hij zich als wierook gaf om het kwaad te verdrijven. Dat vrouwen hem met de mirre gezalfd hebben; en dat Hij de weg naar een vernieuwd leven in is gegaan. Een leven van moed tegen de dreiging, van hoop tegen de angst. En

dat Hij daar de weg naar gebaad heeft *voor iedereen*. Wat kan het wonderlijk lopen met kraamcadeau's.... Was dit achteraf misschien wel mijn meest intense kerst ooit??"